

πολλούς και διαφόρους.
Κι' αν ξεφτυρώ πλατάνους, νάχρονται τὰ Ρωμηόπουλα,
τὰ κράτητα κλειρόπουλα,
'στὸν ἴσκιον νὰ χοροπηδῶν
καὶ κλειτουρίζῃ νὰ τραγουδοῦν.

Κι' αν περιπόθητη μωριτζὶ καὶ δάφνη ξεφτυρώρη,
καθένας τὸ κεράκι του μ' αὐτὴν νὰ στεφανώρη,
ἂν ὅμως 'βγῶν ἀπὸ τὴν αἶθρα
ἔ! τότε βαλτοῦ ῥάγαν.

Νέον καθέκον μὲζ· καλεῖ,
φύττει δέντρα, Φασουλῆ,

κι' ὑστερα τὸ τσιγάρο μας καὶ σὺ κι' ἐγὼ ν' ἀνάψωμε,
κι' ἐκεῖνα ποὺ 'φτυψάμε γιὰ χάρι νὰ τὰ κάψωμε,
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ δάση μας τὰ καταγυμνωμένα
νὰ 'βγῶν ἐξά κούτσουρα, νὰ 'βγῶν δαυλιὰ καμμένα.

Φ.—Σπέρνω γαλόνι Στρατηγῶ, κι' ἂν τύχη καὶ φουντώρη,
κάθε Ρωμηὸς τὸν σέρβου τοῦ σπαλιτικῆς νὰ φορώρη,
σπέρνω σπαθὶ πολυμικὸ, κι' ἂν πιάση καμμιὰ μῆρα,
ὅλα τὰ πράματα ποὺ θὰ 'βγῶν θὰ κόψω πέρα πέρα,
σπέρνω καὶ γλώσσα δίκοπη, καὶ 'στοὺς κατόπιν χρόνους
ἂν 'βγῆ 'ψηλὸ γλωσσόδενδρο μὲ φύλλα καὶ μὲ κλώνους,
φαντάσου τότε τί χαρὰ γιὰ τῆς γλωσσουκαπνιστάς...
βασιλικὸς ἐφύτεια καὶ 'βγῆκαν μαντζουράναι,
κι' ἂν θύληρ τὸ Ρωμαϊκὸ πραγματικῶς νὰ σώσωμε
καὶ πάντ' ἀθάνατο νὰ ζῆ,
σκεῖφου κἂν μόνος κἂν μαζὶ
τὸ πὸς φαλκάρει τῆς Βουλῆς γυμνακῆς θ' ἀναδασώσωμε.

Π.—Γι' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ μοὺ λῆς κι' ἐγὼ στηλιάρει σπέρ-
κι' ἂν 'βγῶν κι' ἄλλα, φαφατζά, [νω,
αἰ βεβιαὸ πὸς μ' ἔλ' αὐτὰ
τὰ ράχη σου θὰ δέρνω.
'Ἄλλ' ἔως ὅτου νὰ γινοῦν, δεῖξου γερὴ σκαλιόρα
μ' αὐτὸ τὸ ξύλο μοναχά, ποῦω 'στὰ χέρια τώρα.

Πρὸς Πατρινοὺς ἐπιστολὴ τοῦ Θεατρῶν Φασουλῆ.

'Ἀγαπητοὶ μου Πατρινοί,
'στὴν πόλιν τὴν περιφανῆ
ἑτοιμαζόμενον κατ' αὐτὰς τριχάτος ν' ἀριβάρω
μαζὶ μὲ τὸν κουμπάρου,
καὶ τὰς σκηνὰς τῶν Νεφελῶν νὰ φορωθῶ 'στὸν ὄμο
κι' εὐθὺς νὰ πᾶρω δρόμο.

Μὲ τὰς Νεφέλας ἔλεγα νὰ φθάσω τὴν Δευτέρα,
ἔλλ' ἢ Νεφέλας λύσσαζαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα,
κι' ἐχάλασαν τοὺς οὐρανοὺς
μὲ μυκαμένους κεραυνούς,
κι' ἔβραχαν ὅλο τὸ πρωὶ, κι' ἔβραχαν καὶ τὸ βράδυ,
κι' ἐγὼ πολὺ τῆς σιαχίζομαι καθὼς τὸν Στραφιὰδῆ.

Κι' ἂν 'στὴν πόλιν σας δὲν ἦλθα, πλὴν μαζὶ σας ἦμουν ὅλος,
ὁ δὲ Λάσκαρης ὁ φίλος καὶ κουμπάρου μουσούλιος
προσεφώνησεν εὐχλωτῶς καὶ πειπνῶτως τὸ κοινὸν
τῶν εὐμούσων Πατριῶν.

Δὲν ἀμείβεται ποτὲ μου, Πατρινοὶ γυμάτιο νῦν,
καὶ 'στὰς Πάτρας αἱ Νεφέλαι πὸς μεγάλα θὰ φανοῦν,
καὶ θὰ στίψεται μὲ δάφνης τοῦ δαρφῶνος τοῦ συγχρόνου
τὴν σκιάν τὴν βρωμιόλογον τοῦ μεγάλου σας προγόνου.

'Ἐπειτα μὲ μκαθίλαις
νὰ δεχθῆτε τῆς Νεφέλαις,
γιατὶ βρῆχουν τὴν σταφίδα σὺν ἐπιλείνεται 'στ' ἀλώνια
καὶ κακὰ περνάει χρόνα.
'Ὅμως εἰς, ἀγαπητοί μοι, καὶ μ' ἐκείνου τὴν βροχῆν
τοὺς ἐχάματε σπουδαῖαν καὶ λαμπρὰν ὑποδοχῆν.

Γιὰ τοῦτο σήμερ' ἀσπακμοὺς ἐμβάζομεν κυρίους
ἐκ τῶν μυζιῶν τῆς ψυχῆς
'στοὺς Πατρινοὺς τοὺς νουναγεῖς,
Νομάρχην τε καὶ Δήμαρχον, τρεῖς κὼμ ἢ φ' κυρίους,
κι' ὁ Νεφέλιτῆς Φασουλῆς μὲς 'στῶν βροχῶν τὴν μπόρα
γονυπετῶς προσεύχεται πρὸς τὰς Νεφέλας τώρα
μῆτε σταγίνα κἂν νεροῦ νὰ στείλουν κατηφῆς
ὅπουτ' ἠλιχίζεται πολὺτιμος σταφίς.

Θερμῶς γιὰ κάθε σταφιδῆ προσεύχεται μπιστάει,
κι' ἴσως τὴν Πάτρ' ἀργότερα νάλλῃ κατιστοιμῶν
γιὰ τὴν σταφίδα νὰ σᾶς 'πῆ καὶ τὸν Ἀριστοφάνη,
ποῦναι πηγὴ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ζεστοπομῶν,
κι' ὅλα τὰ λέει παστορικά,
καὶ σκούζουε τὰ θελικά:
'τρομαζετε καὶ φρίζετε, κυράδες καὶ κοπέλαις,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε γιὰτ' ἦλθαν ἢ Νεφέλαις'.

Χαίρε, πόλις τῶν Πατρῶν, ποῦ μὲ καθυποχρεῖνεῖς...
αἰ φίλω καὶ μένω σὺς...

Φασουλῆς ὁ Θεατρῶνης.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

«Βικόνισμα», δραμῆτιον τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦγει κοντὺλ λιρικὸ καὶ φλογερὸ καλέμει,
δραμῆτιον ὑψημῆτις, παθῶν ἐνέχον πάλιν,
θηρσκευτικὴν κατάνυξιν κι' εὐλάθειαν μεγάλην,
ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἤλιπτε πὸς θ' ἀπαγορευθῆ,
ποῦ τόσο κόσμος ἤθελε πολλὰ νὰ διδύχθῆ.

«Φαινόμενα καὶ Πράγματα», τόμος περικαλλῆς
ἐμπνεύσεως, συνέσεως, καὶ γνώσεως πολλῆς,
τερπνότατον ἐντρυφήμα καθ' ὅλας τὰς γαμμάδας...
ὁ τῆς «Ἐστίας» ἔγραψε διάσημος Νομῆς,
ὁ γίγας ὁ Ταγκόπουλος, μουστοφῆς γιγῆτος,
ποῦ σὺν τὸν βέλπης τρώγονται χωρὶς νὰ θύληρ τρέφ.

«Η' κατὰ θάλασσαν Ἐλλάς», ἐξικίρειν βιβλίον,
πολύπειρον ἐμβόθειαν τῆς Ναυτικῆς ἠγχιλειον,
ποῦ μίγ' ἀποδεικνύεται τὸ τῆς θαλάσσης κράτους...
ὁ Κωνσταντῖνος Δόσιος συνέγραψεν ἰσχυρῶς,
λαμπρῶς ἀνθροπολοιοχῶς τοῦ Ναυτικοῦ σφριγῶν
κι' εἰς μάθησαν ἔργων.

Τὸ γραφετον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον ποῦ διδότη.